

## Jégtükör

Vacog a világ!  
Tél van, dermedt minden körötted...  
A folyókon föltorlódnak a jegetek,  
aztán szikrázó darabokra törnek.  
Nem győzi vinni a nagy folyó,  
kiveti őket gyöngé partjaira.  
Csillogó, félelmetes látvány...  
Mi lesz, ha a vízbe újra beszakadnak?  
S indul a gyilkos, jeges ár?  
Térdre kényszeríti a világot?  
Úr, a megbüntetett ijedt szolgálot?  
Mi lesz...?

Templomtornyokig ér a kiáltás:  
védd magad, ijedt, parány-ember...  
tudd meg, ki s mi vagy; mit sem ér  
hittelen nyavalygásod, magadért  
ejtett könnyeid, tél van benned is,  
hiába ima-makogásod a tavaszért,  
nem jön büntetlenül, ára van.

Szeresd világodat! Minden élőt,  
s az életet adót – de ne kérj csupán;  
ígérj hűséget, szeretetet, szorgalmat,  
és miről elfeledkeztél rég:  
a megbocsátás képességét, erényét...

Vacog a világ!  
S rájövök, jeges ár van bennem is.  
Ijedten állok a kisodródott táblákon,  
keresem a napot, hogy melegítsen.  
S ha majd szelídül a világ, a tavaszt,  
mit oly nagyon várok...

